

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἢ ὡς ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ἰανουαρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 2

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 1]

Ἡ Πετρίνα ἐξέθηκε δι' ὀλίγων τί ἤθελεν·
ἐκεῖνος δὲ διὰ νὰ μὴ χάνῃ τὸν καιρὸν τοῦ ἀκού-
ων, ἔχυνεν εἰς τὸ ποτήριόν τοῦ οἶνον καὶ το ἔχυ-
νεν εἰς τὸν λάρυγγά του.

«Μπορεῖ νὰ γίνῃ ἂν εἶνε τὰ χρήματα ἔμπρο-
στά, εἶπεν ἐξετάζων αὐτήν.

- Πόσον;
- Δύο καὶ δέκα τὴν ἐβδομάδα γιὰ τὸ ἀμάξι,
καὶ μία καὶ πέντε γιὰ τὸ γαῖδαρο.
- Πολὺ ἀκριβά.
- Τόσα παίρνω.
- Τὸ καλοκαίρι;
- Τὸ καλοκαίρι.
- Εἰμπορεῖ νὰ τρώγῃ ἀγκάθια;
- Καὶ χόρτα ἀκόμη, ἂν ἔχῃ γερά τὰ δόντια.
- Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ πληρώνωμεν μὲ τὴν

ἐβδομάδα, διότι δὲν θὰ μεινῶμεν μίαν ἐβδομάδα,
ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν ἡμέραν. Εἴμεθα περαστικοὶ ἀπὸ τὸ Πα-
ρίσι καὶ πηγαίνομεν ἔς τὴν Ἀμιένην καὶ θέλομεν νάνα-
παυθοῦμεν.

— Ὅλο τὸ ἴδιο, τριάντα λεπτὰ τὴν ἡμέρα γιὰ τὸ ἀμάξι
καὶ δεκαπέντε γιὰ τὸ γαῖδαρο.»

Ἡρεύνησεν εἰς τὸ φόρεμά της καὶ ἐξήγαγε τεσσαράκοντα
πέντε λεπτὰ.

«Λάβετε τὴν πρώτην ἡμέραν.

— Μπορεῖς νὰ πῆς ἔς τοὺς δικοὺς σου νὰ μπουῖνε. Πόσες
ψυχὲς εἶνε; Ἄν εἶνε ἓνα κοπάδι, δέκα λεπτὰ τὸ κεφάλι.

— Μόνον τὴν μητέρα μου ἔχω.

— Καλὰ· μὰ γιατί δὲν ἦρθε ἡ μητέρα σου νὰ συμφω-
νήσῃ τὸ νοίκι;

— Εἶνε ἄρρωστη ἔς τὸ ἀμάξι.

— Ἀρρωστη! Ἐδῶ δὲν εἶνε νοσοκομεῖο.»

Ἡ κοραεὶς ἐφοβήθη μήπως δὲν θελήσῃσι νὰ δεχθῶσιν
ἄρρωστον.

«Δῆλα δὴ εἶνε κουρασμένη· καταλαμβάνετε, ἐρχόμεθα
ἀπὸ μακράν.

— Ποτέ μου δὲν ῥωτῶ τοὺς ἀνθρώπους πόθεν ἔρχονται.»

Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα πρὸς τινὰ γωνίαν τῆς μάνδρας
εἶπε·

«Θὰ βάλῃς τὸ ἀμάξι σου ἐκεῖ κάτω, καὶ ἔπειτα θὰ δέσῃς
τὸ γαῖδαρό σου· ἂν μου πατήσῃς κανένα σκυλὶ θὰ μού το
πληρώσῃς πέντε δραχμὲς.

«Καλὰ, τὸ πίνω ἐγὼ γιὰ σένα» (Σελ. 9 στήλ. 6')

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Πετρίνα ἐμελλε νὰ ἀπέλθῃ, ἐκάλεσεν αὐτήν.

— Πάρε ἓνα κρασάκι.

— Σὰς εὐχαριστῶ, δὲν πίνω.

— Καλὰ, τὸ πίνω ἐγὼ γιὰ σένα.»

Καὶ ἔχυσεν εἰς τὸν λάρυγγά του τὸ ποτήριον ὅπερ εἶχε
γεμίσει καὶ ἐπανέλαβε τὴν διαλογὴν τῶν ῥαχῶν του.

Εὐθὺς ὡς ἐγκατέστησε τὸν Παλληκαρᾶν ἐν τῇ ὑποδει-
χθείσῃ θέσει, ὅπερ ἐγένετο οὐχὶ ἄνευ τινῶν κλονισμῶν, εἰ καὶ
προσεπάθει νὰ τοὺς ἀποφύγῃ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀμάξιον·

«Τέλος πάντων, μητέρα μου, ἐφθάσαμεν.

— Νὰ παύσουν τὰ κουνήματα! Νὰ παύσῃ τὸ κύλισμα!
Τόσα καὶ τόσα χιλιόμετρα! Θεέ μου, πόσον εἶνε ἡ γῆ
μεγάλῃ!

— Τώρα που ἡσυχάσαμεν, θὰ σας ἐτοιμάσω νὰ φάγετε.
Τί θέλετε;

— Πρῶτα πρῶτα νὰ ξεζέψῃς τὸν καίμενον τὸν Παλλη-
καρᾶν· καὶ αὐτὸς θὰ εἶνε πολὺ κουρασμένος. Βάλε του νὰ
φάγῃ, πότισέ τον, περιποίησον τον.

— Σωστά· ποτέ μου δὲν εἶδα τόσα γαῖδουράγκαθα. Ἐπειτα
εἶνε καὶ πηγάδι. Τώρα εὐθὺς ἔρχομαι.»

Τῷ ὄντι ἐπανῆλθε μετ' οὐ πολὺ καὶ ἀνεζήτησε τῇδε κά-
κεισε ἐν τῷ ἀμαξίῳ, παρέλαβε τὸ πῆλινον πύραυλον καὶ ὀλί-
γους ἄνθρακας καὶ παλαιὰν χύτραν. Συνέλεξε λεπτὰ ξηρὰ
κλαδιά καὶ ἀνάψαα αὐτὰ ἐγονυπέτησε καὶ ἐφύσησε δι' ὅλης
τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων της.

«Ότε δὲ οἱ ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ ἀνάπτωσιν, ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ ἀμάξιον.

« Ῥύζι θέλετε ; ἔ ;

— Καὶ δὲν πεινῶ !

— Μήπως ὀρέγεσθε ἄλλο τίποτε ; Ὁ ἄσας φέρω ὅ τι θέλετε. Θέλετε ;...

— Ἄς εἶνε τὸ ῥύζι. »

Ἔστησεν ἐπὶ τοῦ πυρὸς τὴν χύτραν μετ' ὀλίγου ὕδατος καὶ ἔρριψε μίαν δρᾶκα ὀρυζίου. Ἀφ' οὗ δὲ ἤρχισεν ἡ βράσις, ἀνεκίνησε τὸ ὀρύζιον διὰ ξυλίνου ραβδίου λευκοῦ, ἀφ' οὗ πρῶτον ἀφῆρεσε τὸν φλοιὸν τοῦ. Ἀφίνουσα δὲ τὸ μαγεῖον ἔτρεχε πρὸς τὸν Παλληκαρᾶν καὶ τὸν ἐθάρρυνε διὰ τινων λέξεων, οἵτινες ἀληθῶς εἶπεν, δὲν ἦσαν ἀπαραίτητοι, διότι αὐτὸς ἔτρωγε τὰς ἀκάνθας τοῦ μετ' εὐαρεσκείας, ἥς τὴν ἐπίτασιν εἰρμήνευον τὰ ὄρθια ὧτά του.

«Ότε τὸ ὀρύζιον ἔθρασε χωρὶς νὰ σκάση καὶ γίνῃ πόλτος, ὥς το παρασκευάζουσι πολλὰκις καὶ αἱ δεξιότατοι μαγεῖ- ρισσαι, ἐκένωσεν αὐτὸ ἐντὸς λοπάδος εἰς σχῆμα πυραμίδος μετὰ πλατείας βάσεως καὶ το ἔφερεν εἰς τὸ ἀμάξιον.

Ἦδη εἶχε γεμίσει σταμνίον ἐκ τοῦ φρέατος καὶ θέσει πλησίον τῆς μητρὸς τῆς μετὰ δύο ποτηρίων· ἀπέθεσε τὴν λοπάδα πλησίον καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ στανιδώματος συμπτύξασα τοὺς πόδας καὶ ἔχουσα τὸ φόρεμα αὐτῆς ἡπλωμένον.

«Καὶ τώρα, εἶπεν ὡς κορασὶς παίζουσα μετὰ τῆς πλαγγόνης τῆς, θὰ φάγωμεν· ἐγὼ θὰ σας κενώσω. »

Καὶ τοι ἐφέρετο μετὰ φαιδρότητος, ἀλλ' ὅμως ἐξήταξε διὰ βλέμματος ἀνησυχίου τὴν μητέρα τῆς καθημένην ἐπὶ τοῦ στρώματός τῆς, περιτετυλιγμένην διὰ παλαιοῦ μαλλίνου περιωμίου, ὅπερ θὰ ἦτο ἄλλοτε ποτε ὕφασμα πολυτελές, ἀλλ' ἤδη ἦτο ράκος, τετριμμένον, ἄχρουν.

« Πεινᾷς σύ ; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

— Καὶ πολὺ.

— Καὶ διατί δὲν ἔφαγες κομμάτι ψωμί ;

— Ἐφαγα δύο κομμάτια, ἀλλ' ἀκόμη πεινῶ καὶ πεινῶ. Τώρα θὰ ἰδῇτε ἂν ἀνοίγῃ ἡ ὀρεξίς ὅταν βλέπῃ κανεὶς τὸν ἄλλον νὰ τρώγῃ· τὸ ῥύζι μας θὰ εἶνε πάρα πολὺ ὀλίγον. »

Ἡ μήτηρ εἶχε φέρῃ εἰς τὸ στόμα τῆς τὸ περόνιον μετὰ ὀρυζίου, ἀλλὰ το ἔστρεψε καὶ το περιστρέψε ἐπὶ πολὺ ἀδυνατούσα νὰ το καταπῇ. Ἡ κόρη παρετήρησε τοῦτο· ἀπαντῶσα δὲ εἰς τὸ βλέμμα τῆς κόρης εἶπε·

« Δὲν πηγαίνει κάτω.

— Νὰ βιάσετε τὸν ἑαυτὸν σας· ἡ δευτέρα πηρουνιά θὰ κατεβῇ καλλίτερα, ἢ τρίτῃ ἀκόμη καλλίτερα. »

Ἀλλ' ἡ μήτηρ δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ, διότι μετὰ τὴν δευτέραν ἀπέθεσε τὸ περόνιον ἐπὶ τοῦ πινακίου.

« Ἀνακατεύομαι καὶ καλλίτερα νὰ μὴ ἐπιμένω.

« Ω ! μητέρα μου !

— Μὴ ἀνυσυχῆς, ἀγάπη μου, δὲν εἶνε τίποτε· ζῇ κανεὶς ἀξιοβόγα καὶ χωρὶς νὰ τρώγῃ, ὅταν δὲν ἀναγκάζεται νὰ κοιτάξῃ. Ἡ ἀνάπαυσις θὰ μου φέρῃ καὶ τὴν ὀρεξίν. »

Καὶ λύσασα τὸ περιώμιον ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ στρώματος ἀσθμαίνουσα. Δὲν διέλαθε δὲ τὴν προσοχὴν τῆς ἀσθενοῦς ἡ ταραχὴ τῆς κόρης. Βλέπουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς πληρουμένους δακρύων, προσεπάθησε νὰ τὴν διασκεδάσῃ.

— Τὸ ῥύζι σου εἶνε λαμπρόν, φάγε· ἐπειδὴ σὺ ἐργάζεσαι, ὀφείλεις καὶ νὰ διατηρῇς τὸν ἑαυτὸν σου· διότι πρέπει νὰ ἔχῃς δυνάμεις διὰ νὰ με περιποιῇσαι. Φάγε, ἀγάπη μου, φάγε.

— Μάλιστα, μητέρα μου, τρώγω· βλέπετε, τρώγω. »

Ἀληθῶς ἐδέχθη νὰ βιάσῃ ἑαυτὴν νὰ καταπῇ, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν περιποιητικῶν λόγων τῆς μητρὸς τῆς ὁ λαϊκὸς τῆς διεστᾶλη καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἀληθῶς, τότε δὲ ἡ λοπάς τοῦ ὀρυζίου ἐξηφανίσθη ταχέως, ἡ δὲ μήτηρ παρετήρησε τὴν μικρὰν μειδῶσα περιλύπος μειδιάμα φιλόστοργον.

« Βλέπετε, τὸν πρέπει νὰ βιάζῃ τις τὸν ἑαυτὸν του ;

— Νὰ σας εἰπῶ καὶ τι, μητέρα ;

— Εἰπέ το, Πετρίνα μου.

— Σὰς λέγω λοιπὸν ὅτι αὐτὸ πού με λέγετε, σὰς το ἔλεγα ἴσα ἴσα ἐγώ.

— Ἐγὼ εἶμαι ἄρρωστη.

— Δι' αὐτὸ, ἂν ἠθέλατε, νὰ πάγω νὰ φέρω ἱατρὸν. Εἵμεθα εἰς τὸ Παρίσι καὶ εἰς τὸ Παρίσι εἶνε καλοὶ ἱατροί.

— Οἱ καλοὶ ἱατροὶ δὲν χαλοῦν τὴν ἡσυχίαν τῶν ἂν δὲν πληρωθοῦν.

— Θὰ τον ἐπληρώναμεν.

— Μὲ τί ;

— Μὲ τὰ χρήματά μας. Θὰ ἔχετε ἐπτά φράγκα εἰς τὸ φόρεμα, καὶ ἕνα φιορίνι τὸ ὅποιον εἰμποροῦμεν νὰ χαλάσωμεν ἐδῶ. Ἐγὼ ἔχω ὀδωνταπέντε λεπτά. Κυττάξετε 'ς τὸ φόρεμά σας. »

Τὸ μαῦρον τοῦτο φόρεμα, ἔλειπεν ὡς τὸ τῆς Πετρίνας, ἀλλ' ἔχον ὀλιγωτέραν κόνιν ἐπ' αὐτοῦ, διότι εἶχε τιναχθῇ, ἦτο ἐπὶ τοῦ στρώματος καὶ ἐχρησίμευεν ὡς κάλυμμα. Τὸ θυλάκιον ἐξερευνηθὲν ἔδωκε τὰ ἀναγγελθέντα ἐπτά φράγκα καὶ τὸ Δουστριακὸν φιορίνιον.

« Πόσα εἶνε τὸ ὅλον ; ἠρώτησεν ἡ Πετρίνα, δὲν εἰξεύρω καλὰ καλὰ τὰ Γαλλικὰ νομίσματα.

— Καὶ ἐγὼ δὲν τα εἰξεύρω καλλί- τερά σου. »

Ἐπελόγισαν τὸ φιορίνιον πρὸς δύο φράγκα καὶ εὗρον ἐννέα φράγκα καὶ ὀγδοήκοντα πέντε ἑκατοστά.

« Βλέπετε ὅτι ἔχομεν περισσότερα παρ' ὅσα χρειαζόνται διὰ τὸν ἱατρὸν, ἐξηκολούθησεν ἡ Πετρίνα.

— Δὲν θὰ με ἰάνῃ μὲ τὰ λόγια, θὰ

παραγγείλῃ φάρμακα, καὶ πῶς νὰ τα πληρώσωμεν !

— Ἐχω ἕνα σχέδιον. Καταλαμβάνετε ὅτι, ὅταν περιπατῶ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Παλληκαρᾶ, δὲν ἐξοδεύω τὴν ὥραν μου νὰ του 'μιλῶ, ἂν καὶ πολὺ εὐχαριστεῖται, συλλογίζομαι καὶ τὰς δύο μας, καὶ μάλιστα σὰς, μητέρα μου, ἀφ' οὗτου εἰσθε ἄρρωστη, συλλογίζομαι τὸ ταξίδι μας, τὸ φθάσιμόν μας εἰς Μαρωκούρ. Καὶ νομίζετε ὅτι εἰμποροῦμεν νὰ παρουσιάσωμεν ἐκεῖ μὲ τὸ ἀμάξιόν μας, τὸ ὅποιον πόσες φορὲς ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους νὰ γελάσουν ὅταν το ἔβλεπαν νὰ περνᾷ. Δι' αὐτὸ θὰ μας ὑποδεχθοῦν τάχα καλλίτερα ;

— Βέβαια θὰ ἦτο προσβολὴ εἰς τοὺς συγγενεῖς μας, καὶ ὑπερήφανοι ἂν δὲν εἶνε, νὰ μας ἰδοῦν νὰ ἐρχώμεθα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Εἶνε προτιμότερον νὰ λείψῃ καὶ ἡ ἀμαξία καὶ τὸ καλὸ τῆς· ἐγὼ λέγω νὰ τὴν πωλήσωμεν ἀφ' οὗ μάλιστα καὶ δὲν μας χρειάζεται πλέον. Ἀφ' οὗτου ἄρρωστήσατε, κανεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ σταθῇ νὰ τον φωτογραφίσῃ ἐγώ. Καὶ ἂν εὐρεθοῦν ἄνθρωποι καλοὶ καὶ θελήσουν νὰ μ' ἐμπιστευθοῦν, δὲν ἔχομεν πλέον τὰ ἀπαιτούμενα· καὶ διὰ νὰ τα ἀγοράσωμεν θέλομεν ὀκτὼ δραχμὰς καὶ τὰ χρήματά μας δὲν μας φθάνουν. Νὰ τὴν πωλήσωμεν.

— Καὶ πόσον θὰ τὴν πωλήσωμεν ;

— Ὅσον καὶ ἂν εἶνε, καὶ θὰ πάρωμεν· ὁ φακὸς εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν· ἔπειτα εἶνε τὸ στρώμα. . . .

— Τότε, ὅλα. . .

— Δυσκολεύεσθε ;

— Ἐν ἔτος καὶ πλέον ζῶμεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ἐδῶ μέσα ἀπέθανεν ὁ μακαρίτης πατὴρ σου· δι' αὐτὸ ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἐλεεινὴ, λυποῦμαι συλλογισμένη ὅτι θὰ τὴν ἀποχωρισθῶ. Ὅσα πράγματα μᾶς μένουν, ἀπ' ἐκεῖνόν τα ἔχομεν καὶ δὲν ὑπάρχει οὐδὲ ἐν τὸ ὅποιον νὰ μὴ εἶνε συνδε-

δεμένον μὲ τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνου. . . »

Καὶ ἀσθμαίνουσα διεκόπη, ἐπὶ δὲ τοῦ κατίσχγου προσώπου τῆς δάκρυα κατέρρευσαν χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ τα συγκρατήσῃ.

« Ω ! μητέρα μου ! ἀνεβόησεν ἡ Πετρίνα, συγχωρήσατέ με διότι σας ὤμιλησα δι' αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Τί νὰ σε συγχωρήσω, ἀγάπη μου· ἡ δυστυχία, ἡ ὁποία μας ἔχει εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, εἶνε ἡ αἰτία ὅπου δὲν εἰμποροῦμεν οὔτε σὺ οὔτ' ἐγὼ νὰ ἀναφύωμεν μερικὰ πράγματα χωρὶς νὰ λυπώμεν ἢ μία τὴν ἄλλην, ἀπαράλλακ-

τως εἶνε, φαίνεται, τῆς τύχης μου νὰ μὴ ἔχω καθόλου δύναμιν νὰ ἀνθέξω, νὰ σκεφθῶ, νὰ θελήσω περισσότερον παρ' ὅ τι σὺ, παιδί μου.

Ἐγὼ δὲν ἔπρεπε νὰ σ' ὀμιλήσω ὅπως πρὸ ὀλίγου μ' ὤμιλησες, νὰ προῖδῃ

ὅτι σὺ προῖδες, ὅτι δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς Μαρωκούρ μ' αὐτὸ τὸ ἀμάξιον, οὐδὲ νὰ παρουσιασθῶμεν σὺ μ' αὐτὴν τὴν φούστα καὶ ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα ; Ἀλλὰ συγχρόνως ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ προῖδω τοῦτο, ἔπρεπε καὶ νὰ συνδυάσω καὶ τοὺς διαφόρους τρόπους διὰ νὰ εὐ- ρω τὰ μέσα, καὶ εἰς τὴν ἀδύνατον κε- φαλήν μου ἐπαρουσιάζοντο ἀνύπαρκτα ὄνειρα, πρὸ πάντων ἡ ἐλπίς τῆς αὐριον ὡς ἂν αὐτὴ ἡ αὐριον ἐμελλε νὰ θαυ- ματουργήσῃ πρὸς χάριν μας, ὅτι θὰ γίνω καλὰ, ὅτι θὰ εἰσπράξωμεν μεγά- λον ποσόν, τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας τῶν ἀπληγισμένων, οἱ ὅποιοι δὲν ζοῦν πλέον μὲ ἄλλο τίποτε παρὰ μὲ τὰ ὄνειρά των. Ὅλ' αὐτὰ ἦσαν ἀνοησίαι, ἡ φρόνησις ὤμιλησε διὰ τοῦ στόματός σου· δὲν θὰ εἰσπράξωμεν οὔτε πολλὰ χρή- ματα οὔτε ὀλίγα. Πρέπει λοι- πὸν νὰ πωλήσωμεν τὸ ἀμάξιον καθὼς ἐστί καὶ εὐρίσκεται.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο μόνον· πρέπει νὰ αποφασίσωμεν νὰ πω- λήσωμεν. . .

Καὶ ἐδίστασεν ὀλίγον· στιγ- μὴ σιωπῆς ὀδυνηρᾶς.

« Τὸν Παλληκαρᾶν, εἶπεν ἡ Πετρίνα.

— Τὸ εἶχες συλλογισθῇ ;

— Ἄν το εἶχα συλλογισθῇ !

Ἀλλὰ πού νὰ το ἐκστομίσω ; καὶ ἀφ' οὗτου αὐτὴ ἡ σκέψις μ' ἐδασάνειν, ὅτι θὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν ἀνάγκην σήμερον ἢ αὔ- ριον νὰ τον πωλήσωμεν, δὲν εἶχα τὴν τόλμην οὐδὲ νὰ τον κυττάξω, μήπως καταλάβῃ ὅτι εἰμποροῦμεν νὰ ὑποφέρωμεν τὴν στέρησίν του, ἀντὶ νὰ τον φέρωμεν εἰς τὸ Μαρωκούρ,

ὅπου θὰ ἦτο εὐτυχής μετὰ τούτους κόπους.

— Καὶ εἰξεύρομεν τάχα, ἐάν καὶ ἡμεῖς θὰ γίνωμεν δεκτοὶ εἰς τὸ Μαρωκούρ ! Ἀλλὰ τέλος ἐπειδὴ τοῦτο μόνον ἔχομεν νὰ ἐλπίζωμεν, καὶ ὅτι ἐάν μας δώξουν δὲν θὰ μας μείνῃ ἄλλο καταφύγιον παρὰ νὰ ἀποθάνωμεν μέσα 'ς τοὺς πέντε δρό- μους, πρέπει ὅπως ὅπως νὰ ὑπάγωμεν εἰς Μαρωκούρ καὶ νὰ παρουσιασθῶμεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ μας κλείσουν τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον. . .

— Καὶ εἶνε, μητέρα μου, δυνατὸν τοῦ- το ; Ἡ μνήμη τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα δὲν θὰ μας προστατεύσῃ, ὁ ὁποῖος ἦτο τό- σον καλὸς ἄνθρωπος ; Φυλάττουν ποτὲ οἱ ἄνθρωποι κακίαν πρὸς τοὺς ἀποθαιμένους ;

— Σοὺ ὀμιλῶ κατὰ τὰς ἰδέας τοῦ πα- τρός σου, εἰς τὰς ὁποίας ὀφείλομεν νὰ ὑπακούωμεν. Θὰ πωλήσωμεν λοιπὸν καὶ τὸ ἀμάξιον καὶ τὸν Παλληκαρᾶν.

Μὲ τὰ χρήματα τὰ ὅποια θὰ εἰσπράξω- μεν θὰ προσκαλέσωμεν ἱατρὸν νὰ μου δώσῃ δυνάμεις δι' ὀλίγας ἡμέρας, τοῦτο μόνον ζητῶ. Ἐάν δυναμώσω, θὰ ἀγο-

ράσωμεν ἀπὸ ἓν φόρεμα σεμνὸν καὶ ἐμβαίνομεν εἰς τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Μαρωκούρ, ἂν ἔχωμεν χρήματα διὰ νὰ ὑπάγωμεν ὡς ἐκεῖ· εἰ δὲ μὴ πηγαίνομεν ὅσον διάστημα εἰμπορέσωμεν καὶ το ἐπί- λοιπον πηγαίνομεν πεζῇ.

— Ὁ Παλληκαρᾶς εἶνε εὐμορφον ζῶν· τὸ παιδί πού μου 'μίλησε ἔξω ἐκεῖ 'ς τὸν φόρον μου το ἔλεγε τότε. Εἶνε εἰς ἕνα ἱπποδρόμιον καὶ εἰξεύρει ἀπὸ ζῶα, καὶ μου 'μίλησε, διότι εἶδε τόσον εὐμορφον τὸν Παλληκαρᾶν.

— Δὲν εἰξεύρομεν τὴν ἀξίαν τῶν ὄνων ἐδῶ εἰς τὸ Παρίσι, καὶ ἀκόμη ὀλιγωτέ- ρον πόσῃν θὰ ἔχῃ ὄνος τῆς Ἀνατολῆς. Τέλος πάντων βλέπομεν, καὶ ἐπειδὴ ἐγίνεν ἡ ἀπόφασις, ἄς παύσῃ πλέον ἡ ὀ- μιλία, διότι εἶνε πολὺ λυπηρὰ καὶ ἐκτὸς

τοῦ ἀμαξίου. Ἐπειδὴ δὲ ἀφ' οὗ ἔθρασε τὸ ὀρύζιον εἶχε γεμίσει τὴν χύτραν, εὗρε τὸ ὕδωρ θερμὸν διὰ νὰ πλύνῃ. Γονυπε- τήσασα δὲ ἐπὶ τῶν χόρτων, ἀφ' οὗ πρῶ- τον ἐξέβαλε τὸ ἀνωκόρμιόν τῆς ἤρχισε νὰ σαπωνίζῃ καὶ νὰ τρίβῃ· ὅλη δὲ ἡ πλύ- σις αὐτῆς συνίστατο πράγματι ἐκ δύο ὑποκαμίσων, τριῶν μαντηλίων καὶ δύο ζευγῶν περικνημίδων· καὶ πρὶν παρέλ- θωσι δύο ὥραι, τὰ πάντα εἶχον πλυθῇ, ἔσβαλθ' ἡ καὶ ἀπλωθῇ ἐπὶ σχοινίου δεδεμένου εἰς τὸ ἀμάξιον καὶ εἰς τὸ ξυλίνον περιφραγμὰ τῆς μάνδρας. Ἐν ᾧ δὲ ἡ Πετρίνα εἰργάζετο, ὁ Παλληκαρᾶς δεδεμένος οὐχὶ μακρὰν αὐτῆς πολλὰκις ἀπέβλεπε πρὸς τὴν μικρὰν κυρίαν του, ὡς ἐπιτηρᾶν αὐτήν. Ὅτε δὲ εἶδεν ὅτι εἶχε τε- λειώσῃ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡπλωσε πρὸς αὐτὴν τὸν τράχηλόν του καὶ ἐξέβαλε πέντε ἢ ἑξ ὀγκηθμούς, ὡς πρόσκλησιν ἐπιτακτικὴν.

« Θαρρεῖς ὅτι σ' ἐλησμό- νησα ; εἶπεν ἡ Πετρίνα.

Ἦλθε δὲ πρὸς αὐτόν, ἤλ- λαξε τὴν θέσιν του, ἔφερεν ὕ- δωρ ἐν τῇ λεκάνῃ καὶ τον ἐπό- τισεν, ἀφ' οὗ ἐξέπλυε τὴν λε- κάνην καλῶς· διότι ἔτρωγε μὲν εὐαρέστως ἵπῶν ὅ τι ἐδίδον εἰς αὐτόν ἡ εὐρίσκειν αὐτὸς, ἀλλ' ἦτο ὅμως πολὺ δύσκολος εἰς τὸ ποτὸν καὶ ἐδέχετο μόνον ὕ- δωρ καθαρὸν ἐντὸς ἀγγείων καθαρῶν ἢ οἶνον καλόν, ὃν ἡγά- πα ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ποτόν.

Ἀλλὰ τοῦτου γενομένου, ἀντὶ νὰ τον ἀφήσῃ ἡ Πετρίνα, ἤρχισε νὰ τον θωπεύῃ διὰ τῆς χειρὸς, λέγουσα πρὸς αὐτὴν λόγους ἀ- γάπης ὡς τροφὸς πρὸς τὸ βρέφος αὐτῆς, ὃ δὲ ὄνος ὅστις πάραυτα

τοῦτου εἶμαι πάρα πολὺ κουρασμένη. »

Τῷ ὄντι ἐφαίνετο ἐξηντηλημένη καὶ πλέον τῇ ἀπαξ ἐδέθησε νὰ διακόψῃ τὸν λόγον διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὀμιλίαν τῆς. « Θέλετε νὰ κοιμηθῇτε ;

— Θέλω νὰ ἀποναρχωθῶ καὶ νὰ ἡσυ- χάσω, ἀφ' οὗ ἐγίνε ἡ ἀπόφασις καὶ ἔχο- μεν τώρα μίαν ἐλπίδα.

— Τότε κ' ἐγὼ πηγαίνω ἔξω διὰ νὰ μὴ σας ταραξῶ· καὶ ἐπειδὴ ἔχομεν ἀκόμη δύο ὥρας ἕως νὰ νυκτώσῃ, ἄς μὴ τὰς χάσω, θὰ πλύνω τὰ ρούχά μας. Δὲν θὰ εὐχαριστηθῇτε ἂν ἔχετε αὐριον νὰ φορέσετε καθαρὸν ποκάμισον ;

— Μὴ κουράζεσαι.

— Εἰξεύρετε ὅτι ποτὲ μου δὲν κου- ράζομαι. »

Ἐσπασθὲν τὴν μητέρα τῆς καὶ ζωηρὰ καὶ ἐλαφρὰ ἠρέωνσε διάφορα μέρη τοῦ ἀμαξίου, ἐξήγαγε δέμα λευκῶν ἱματίων ἐκ τινος κιωτίου καὶ τα ἔρριψεν εἰς λε- κάνην πηλίνην, ἔλαθεν ἀπὸ τῆς σανίδος μικρὸν τεμάχιον σάπωνος ὅλως τετριμ- μένον καὶ παραλαβούσα τὰ πάντα ἐξῆλθε

εἶχε ριφθῇ εἰς τὰ νεὰ χόρτα, ἔπαυσε νὰ τρώγῃ καὶ ἐπέθηκε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς μικρᾶς κυρίας του διὰ νὰ τον θωπεύσῃ καλλίτερον. Ἐκ διαλειμ- μάτων δὲ ἔκλινε πρὸς αὐτὴν τὰ μακρά του ὄτα καὶ τα ἀνύψανε μετὰ βρόμων δηλούντων τὴν μακαριότητά του.

Σιωπῇ ἐπεκράτει ἐν τῇ κλειστῇ ἡδὴ μάνδρᾳ καὶ τὰς ἐρήμους ὁδοὺς τῆς συνοι- κίας, καὶ μόνον ἠκούετο μακρόθεν ὑπόκω- φος μηχανοῦς ἀνευ διακεκριμένου θορύ- δου, βαθύς, ἰσχυρὸς, μυστηριώδης ὡς ὁ τῆς θαλάσσης, ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἡ ζωὴ τῶν Παρισίων, οἵτινες ἐξηκολούθουν δραστήριοι καὶ πυρετώδεις, καὶ τοι ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθῃ.

Τότε ἐν τῇ κατηρείᾳ τῆς ἐσπέρας ἡ ἐντύπωσις τῶν πρὸ μικροῦ λεχθέντων συνεπίεσε τὴν Πετρίναν ἰσχυρότερον. Σηπρίξασα δὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς κε- φαλῆς τοῦ ὄνου τῆς, ἔχυσε τὰ δάκρυα τὰ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου καταπιγόντα αὐτήν· ἐκεῖνος δὲ ἔλειχε τὰς χεῖράς τῆς.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Γ. ΦΕΡΜΠΟΣ

Ἦλθε δὲ πρὸς αὐτόν, ἤλ- λαξε τὴν θέσιν του, ἔφερεν ὕ- δωρ ἐν τῇ λεκάνῃ καὶ τον ἐπό- τισεν, ἀφ' οὗ ἐξέπλυε τὴν λε- κάνην καλῶς· διότι ἔτρωγε μὲν εὐαρέστως ἵπῶν ὅ τι ἐδίδον εἰς αὐτόν ἡ εὐρίσκειν αὐτὸς, ἀλλ' ἦτο ὅμως πολὺ δύσκολος εἰς τὸ ποτὸν καὶ ἐδέχετο μόνον ὕ- δωρ καθαρὸν ἐντὸς ἀγγείων καθαρῶν ἢ οἶνον καλόν, ὃν ἡγά- πα ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ποτόν.

Ἀλλὰ τοῦτου γενομένου, ἀντὶ νὰ τον ἀφήσῃ ἡ Πετρίνα, ἤρχισε νὰ τον θωπεύῃ διὰ τῆς χειρὸς, λέγουσα πρὸς αὐτὴν λόγους ἀ- γάπης ὡς τροφὸς πρὸς τὸ βρέφος αὐτῆς, ὃ δὲ ὄνος ὅστις πάραυτα

τοῦτου εἶμαι πάρα πολὺ κουρασμένη. »

ΚΡΟΤΑΛΙΑΙ ΚΑΙ ΠΥΘΩΝΕΣ

Ἐσυλλογίσθητέ ποτε ποίας καλλονὰς ἐγκρύπτουν τὰ ὄντα, τὰ ὅποια μᾶς ἐμπνέουν ἀντιπάθειαν καὶ φρίκην πολλὰς; Οἱ ὄφεις, παραδείγματος χάριν. Σοφὸς τις ἔλεγεν ὅτι ὁ σκελετὸς τοῦ ὄφεως εἶνε τὸ ὠραιότερον πρᾶγμα τὸ ὅποιον εἶδεν ὑπὸ ἀνατομικὴν ἐποψίν. Καὶ πράγματι, ἐν ᾧ ὁ ἄνθρωπος ἔχει μόνον τριάκοντα τρεῖς σπονδύλους, ὁ ὄφεις ἔχει ὑπὲρ τοὺς τριακοσίους· δι' αὐτῶν δὲ κατορθώνει νὰ ἐκτελῇ τὰς κυματοειδεῖς ἐκείνας κινήσεις, τὰς σχεδὸν μυστηριώδεις, αἵτινες ἐμπνέουν εἰς ἡμᾶς ταύτοχρόνως καὶ θαυμασμὸν καὶ τρόμον. Ὅταν βλέπωμεν ἐν τῶν ζώων τούτων νὰ ἔρπη ἐπὶ τῶν χόρτων, ἢ νὰ περιετυλίσσεται περίξ ἐνὸς δένδρου, προχωροῦν κατὰ κινήτους κύκλους, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ σκεφθῶμεν:

— Πῶς; τὸ ζῷον τοῦτο δὲν ἔχει οὔτε πόδας, οὔτε πτέρυγας, οὔτε πετερίδα καὶ ὅμως κινεῖται εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον παρὰ ὅλα τὰ ζῷα, τὰ ὅποια ἔχουσι τὰ μέσα ταῦτα τῆς κινήσεως.

Πλὴν τούτου, οἱ πλεῖστοι τῶν ὄφειν διακρίνονται διὰ τὰ ποικίλα αὐτῶν λέπια τὰ ὅποια λάμπουν ὡς νὰ ἀπετελοῦντο ἀπὸ πολύτιμα μέταλλα περικλείοντα πολυτίμους λίθους.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄφεις δηλητηριώδεις εἶνε μόνον ἡ ἐχίδνα· εἰς ἄλλους τόπους ὅμως ὑπάρχουσιν ἀφθονώτεροι. Εἰς τὴν Αἴγυπτον εὐρίσκεται ὁ κερᾶσσις, ὅστις φέρει ὑπεράνω ἐκαστοῦ ὀφθαλμοῦ λέπια ὑψούμενα κερατοειδῶς πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἡ ἀσπίς, ἥτις ἔχει μεγάλας χωριστάς, σκοτεινὰς κηλίδας εἰς τὴν ῥάχιν, καὶ εἶνε περιώνυμος ἐν τῇ ἱστορίᾳ διότι δι' αὐτῆς ἐθανατώθη ἡ Κλεοπάτρα.

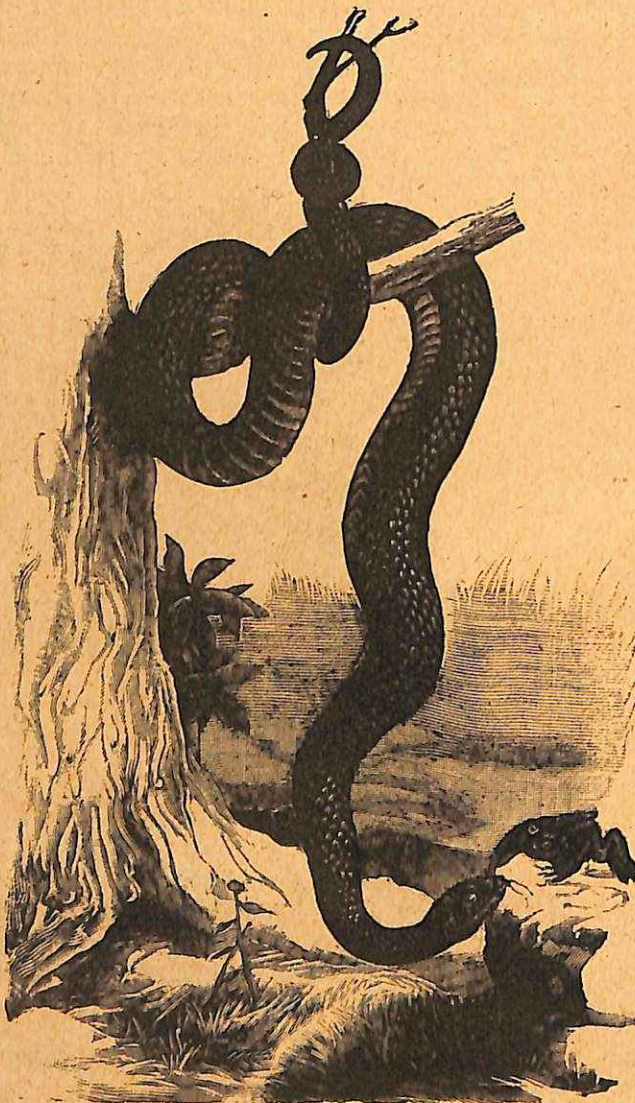
Εἰς τὰς Ἰνδίας εὐρίσκονται πολλὰ εἶδη ὄφειν, ἐξ ὧν φοβερώτατος εἶνε ὁ κρόταλις, τοῦ ὁποῦ τοῦ δῆγμα

φονεύει αὐτοστιγμῇ. Εἰς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν εἶνε ὁ κροταλίς, ὀνομασθεὶς οὕτω διότι εἰς τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς του φέρει κερατίνους δακτυλίους, οἵτινες ὅταν κινήται προξενοῦσι κρότον, ἀναγγέλοντα τὴν παρουσίαν του. Εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν ζῇ ὁ τριγωνοκέφαλος, ὁ κίτρινος ὄφεις καὶ ἄλλα εἶδη ὄφειν.

Ποῦ κρύπτουσιν οἱ ὄφεις οὗτοι τὸ δηλητήριόν των; Εἰς μικρὸν ἀδένα ὅστις συγκοινωνεῖ μὲ μακρὸν δόνητα ἀγκιστροειδῆ, κείμενον εἰς τὴν ἄνω σιαγὸν των. Ὁ ὁδὸς οὗτος διασχίζεται ὑπὸ κοιλώμα-

τος, ἐκ τῆς ρίζης τοῦ ὁποῦ ἐξέρχεται τὸ δηλητήριον. Ὅταν ὁ ὁδὸς οὗτος δαγκάσῃ τινὰ, τὸ δηλητήριον εἰσέρχεται εἰς τὰς σάρκας, καὶ ἀναμιγνύεται μὲ τὸ αἷμα τόσῳ ταχύτερον ὅσῳ περισσότερον θυμωμένος εἶνε ὁ ὄφεις.

Ἰσως τώρα ἐρωτήσετε· ἀφ' οὗ ὁ ὄφεις ἔχει ὡς ὄπλον τόσον φοβερὸν δηλητήριον, δὲν τὸ μεταχειρίζεται ποτε καὶ ἐναντίον τοῦ ἰδίου αὐτοῦ του; δὲν δαγκάνει ἄραγε τὸν ἐαυτὸν του ὅπως συμβαίνει εἰς τὰ παιδία νὰ δαγκάνουν τὴν

Πύθων

γλῶσσάν των; Ὁχι, τοῦτο οὐδέποτε συμβαίνει· οἱ ἀγκιστροειδεῖς ὀδόντες προεξέχουν μόνον ὅτε ἡ σιαγὼν εἶνε ἀνοικτή. Ὅταν ὅμως κλείσθῃ, κλίνουν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ κρύπτονται ἐντὸς πυγῆς τινος τῶν οὐλῶν.

Οἱ σοφοί, οἱ ὅποιοι ἐξετάζουσι τὰ πάντα, ἠθέλησαν νὰ μάθωσι ποῦ εἶνε τὰ συστατικά τοῦ δηλητηρίου τῶν ὄφειν, ἀλλ' ἔως τώρα μικρὰ πρᾶγματα κατώρθωσαν.

Τὸ μόνον ἱατρικόν, ὅταν δαγκαθῇ τις ἀπὸ ὄφιν, εἶνε ν' ἀπομυζήσῃ ἀμέσως τὴν πληγὴν καὶ ν' ἀπορροφήσῃ τὸ δηλητή-

ριον. Τὸ μέσον τοῦτο φαίνεται ἐκ πρώτης ὀψεως πολὺ ἐπικίνδυνον, ἐν τούτοις δὲν εἶνε διόλου. Τὸ δηλητήριον τοῦ ὄφεως εἶνε ἀβλαβές, ἂν δὲν εἰσέλθῃ εἰς τὸ αἷμα διὰ πληγῆς· ἂν τὸ δηλητήριον τοῦ ὄφεως ἦτο θανατηφόρον καὶ καταπινόμενον, ὁ ὄφεις δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ καταπῇ τὸ θῦμά του χωρὶς νὰ φαρμακευθῇ, διότι δαγκάνων δηλητηριάζει βεβαίως αὐτό.

Ἄλλ' ὑπάρχουν ὄφεις τόσον φοβεροὶ ὅσον οἱ ἀνωτέρω μνημονευθέντες χωρὶς ἐν τούτοις νὰ εἶνε δηλητηριώδεις τὸ δαγκμά των. Εἶνε φοβεροὶ ἰδίως διὰ τὸ μέγεθος αὐτῶν, τὸ ὅποιον φθάνει μέχρι δέκα πέντε ἢ δεκαεξή μέτρων.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ πύθων εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον καὶ ὁ βόας εἰς τὴν Ἀμερικὴν· εἶνε σαρκοφάγα ζῷα, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ὄφεις, κατατρῶγουσι δὲ οἰονδήποτε θῦμα ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ βατράχου μέχρι τῆς δορκάδος, τῆς αἰγὸς, τῆς ἐλάφου.

Λέγεται ὅτι ὁ ὄφεις μαγεύει τὸ θῦμα τὸ ὅποιον θέλει νὰ καταφάγῃ, ὅτι δηλαδὴ τὸ παρατηρεῖ τοιοῦτοτρόπως, ὥστε τὸ θῦμα μόνον του ἔρχεται καὶ πίπτει ἐμπρὸς εἰς τὸν δῆμιόν του. Τοῦτο δὲν τὸ ἐβεβαίωσεν ἀκόμη ἡ ἐπιστήμη. Φαίνεται δὲ ὅτι τὰ διάφορα ζῷα ἢ πτηνὰ εὐρισκόμενα αἰφνης πρὸ τοῦ ὄφεως παραλύονται ἀπὸ τὸν τρόμον καὶ τρέχουν πρὸς τὸν ὄφιν ἀντὶ νὰ φύγουν μὴ γνωρίζοντα τί κάμνουν εἰς τὴν παράλλην των.

Ἄλλ' εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως, ἂν εἰς ἐκ τῶν μεγάλων τούτων ὄφειν συλλάβῃ τὸ θῦμά του, τὸ κρατεῖ καλά. Συνήθως το κατασκοπεύει περιτυλιγμένος εἰς κορμὸν δένδρου, ἐκ τοῦ ὁποῦ ὁρμᾷ εὐθὺς ἅμα πλησιάσῃ τοῦτο· περιτυλίσσεται δὲ περὶ αὐτὸ καὶ το πνίγει εἰς τὰς πολλαπλὰς σπείρας του διὰ τῆς πίεσεως τῶν μυῶν του, οἵτινες ἔχουν καταπληκτικὴν δύναμιν. Τὰ ὀστέα τοῦ δυστυχοῦς ζώου τρίβουν καὶ συντρίβονται, αἱ σάρκες

συμπίεζονται, ὁ δὲ ὄφεις τὰς ζυμώνει, τὰς μαλάσσει ποτίζων αὐτὰς διὰ τοῦ ἀφθόνου σιάλου του· ἔπειτα εἰσάγει τὴν ζύμην ἐκείνην ἐντὸς τῶν δύο πελωρίων σιαγόνων του, αἵτινες ἀνοίγονται τεραστίως, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ζυμῶνῃ, νὰ διδῇ εἰς αὐτὴν σχῆμα ἐπίμηκες ὅπως τὴν καταπῇ εὐκολώτερον.

Ἐνίοτε ὅμως συμβαίνει τὸ θῦμά του νὰ ἔχῃ περισσότερον ὄγκον παρ' ὅσον δύναται ὁ ὄφεις νὰ καταπῇ διὰ μιᾶς· τότε μένει τοιοῦτοτρόπως, μὲ τὸ φοβερόν στόμα του ἀνοικτόν, γεμᾶτον ἀπὸ φρικώδη καθημαγμένον πόλτον, περιμέ-

ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΚΑΙ ΖΕΥΣ

νων νὰ χωνεύσῃ τὸ μέρος τὸ ὅποιον ἔφαγε πρότερον διὰ νὰ καταπῇ καὶ τὸ ὑπόλοιπον. Μετ' ἀφθονον γεῦμα ὁ βόας μένει πολλὰς ἡμέρας, ἐνίοτε πολλὰς ἐβδομάδας, χωρὶς νὰ φάγῃ, βυθισμένος εἰς εἶδος νάρκης, ἀνίκανος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν· ἀλλ' ἀφ' οὗ τελειώσῃ ἡ χώνευσις, ἐπανευρίσκει τὴν εὐκίνησίαν του, καὶ προχωρεῖ διὰ μέσου τῶν θάμνων ὅμοιος πρὸς πελώριον κορμὸν δένδρου, ζωντανὸν καὶ κινούμενον ἀπὸ ἄορατον δύναντιν, καὶ ὑψοῦται εἰς τὰ ὑψηλὰ ὑψηλότερων δένδρων καὶ διαπερᾷ τοὺς ποταμούς, οἵτινες εὐρίσκονται πρὸ αὐτοῦ, σκορπίζων τὸν τρόμον καὶ τὴν ἐρήμωσιν.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

Ὁ βάτραχος ἀφῆκε τὴν ἀνοιξιν τὴν λίμνην του, ἀνέβη εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς βουνοῦ καὶ εὖρε κατοικίαν κάτω ἀπὸ ἑνα θάμνον. Ἀλλὰ δὲν ἐχάρη πολὺ τὴν εὐτυχίαν του. Ἡ ὑπερβολικὴ ζέστη τοῦ θέρους ἐξήρανεν ἐντελῶς τὸ μέρος. Τότε ὁ βάτραχος ἤρχισε τὰς παρακλήσεις:

— Θεοί, ἀπομακρύνετε ἀπὸ ἐμὲ τέτοιο κακὸ· χύσατε νερὰ νὰ φθάσουν ἔως ἐπάνω εἰς τὸ βουνό, λυπηθῇτε ἑνα πτωχόν, ὁ ὅποιος τίποτε ἄλλο δὲν γυρεύει παρὰ μόνον νὰ μὴ λεί-

πῃ τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν κατοικίαν του. Μὲ τὸ κοᾶς κοᾶς του παρακαλεῖ τὸν Δία· τὸν ὑβρίζει ὅτι εἶνε ἄκριτος καὶ ἄσπλαγχνος.

— Ἀνόητε, τῷ λέγει ὁ Ζεὺς, ὅστις ἦτο εἰς τὰ καλά του ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ δὲν τον ἐτιμώρησεν ὅπως τῷ ἤξιζεν· ἀντὶ νὰ καταστρέψῃ τὸν κόσμον πρὸς χάριν σου, δὲν εἶνε καλλίτερα, φωνακλᾷ, νὰ φύγῃς σὺ ἀπὸ τὸ βουνό καὶ ν' ἀποσυρθῇς ἐς τὴν λίμνην σου;

Πόσοι εἰς τὸν κόσμον θυσιάσουν τὰ πάντα εἰς τὸ ἐγώ· αὐτοὶ φθάνει νὰ εἶνε καλά, καὶ ἂς πάῃ νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος.

[Ἐκ τῶν μύθων τοῦ ΚΡΙΑΩΦ]

ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τί καλὴ που εἶνε ἡ Σμαράγδα!

Ἐχει καλὴ, καλὴ καρδιά· ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μητέρα της καὶ τὸν πατέρα της καὶ τὰ ἀδελφία της καὶ τοὺς συγγενεῖς της· καὶ πάσι περισσεύει ἀγάπη καὶ διὰ τὰ κουνέλια της. Νὰ ξεύρατε πῶς τ' ἀγαπᾷ τὰ κουνελάκια της.

Μὰ εἶνε νὰ μὴ τ' ἀγαπᾷ κανεὶς; Εἶνε τόσον χαριτωμένα ζῷα! Ἐχετε ἰδῇ ποτὲ κουνέλια; Ἡ κεφαλὴ των εἶνε κυρτωμένη, τὸ ἐπάνω χεῖλός των χωρισμένον εἰς τὸ μέσον· τὰ μάτια των εἶνε μεγάλα καὶ γουρλωμένα, καὶ τ' αὐτιά των μακρὰ καὶ ἀνήσυχα, καὶ ὅλο κινούνται.

Ἀπὸ τὰ τέσσαρα αὐτὰ τὰ δύο εἶνε ἄσπρα καὶ τὰ ἄλλα δύο παρδαλά. Ξεύρετε τί εἶδους μάτια ἔχουν τὰ ἄσπρα; κόκκινα σὰν φωτιά.

Καὶ τί κάνουν ἐκεῖ ποῦ εἶνε μαζεμένα;

Τρώγουν, τραγανίζουν τὰ δαυκιά πού τους ρίπτει ἡ Σμαράγδα. Τρώγουν μὲ ὄρεξιν, γιατί εἶνε καλόβολα καὶ τρώγουν ὅ,τι τους δώσουν, δὲν εἶνε πεισματάρικα νὰ λέν σήμερα πῶς δὲν θέλουν τοῦτο καὶ αὔριο τὸ ἄλλο.

Κ' ἔπειτα πῶς νὰ χαλάσουν τὴν διάθεσιν τῆς Σμαράγδας; νοιώθουν χωρὶς ἄλλο πόσο τ' ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἀγαποῦν καὶ αὐτὰ ὅσον εἰμποροῦν καὶ κινοῦν τ' αὐτιά τους τριγύρω της καὶ εἶνε πρόθυμα καὶ καλά κουνελάκια.

Νοιώθουν εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ καλὸ τὸ κορίτσι που ἐν ᾧ ἔχει τόσες δουλειές εἰς τὸ σπίτι (εἶνε πολὺ καλὴ νοικοκυρούλα ἡ Σμαράγδα) δὲν τα λησμονεῖ καὶ αὐτὰ, ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα πηγαίνει εἰς τὴν αὐλὴν καὶ τοὺς δίδει πότε λάχανα, πότε ρίζας, πότε φύλλα.

Τί νὰ σας πῶ! ἐγὼ ἐκείνους που ἀγαποῦν ὅσους τοὺς κάμουν καλὸ τοὺς ἀγαπῶ, ἂς εἶνε καὶ κουνέλια ἀκόμη.

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΓΑΥΚΥΣΜΑ

ΤΑΝ ἤμουν μικρός, παι-
διά μου, εἶπεν ὁ πάππος
ἐν ᾧ ἐθέρομαι τὰς ἐρρυ-
τιδωμένας χεῖρας του εἰς
τὴν φλόγα, τὴν ὁποίαν ἐ-
σχημάτιζον αἱ κληματίδες
εἰς τὴν ἐστίαν, καὶ ἡ ὁ-
ποία ἐφώτιζε μὲ ρόδινον
χρῶμα τὰ πρόσωπα τῶν
ἐγγόνων του, ὅταν ἤμουν
μικρὸς ἤμουν πλεὶς λαίμαργος παρὰ σεῖς.
Δὲν εἶχα ὅμως καὶ τὰ χάδια τὰ ἰδικά σας.
Ἀντὶ νὰ πίνω γάλα μὲ ζάχαρι τὸ πρωί,
ἔτρωγα ἓνα κομμάτι μαῦρο ψωμί· τὸ με-
σημέρι ἀντὶ φαγητοῦ εἶχα ἓνα κρομμύδι.

Ἡ μητέρα μου εἶχεν ἀποθάνῃ· καὶ
μ' ἀφῆκε ὁκτώ ἐτῶν. Ὁ πατέρας μου
ἦτο γεωργὸς καὶ εἰργάζετο εἰς τὰ κτή-
ματα ἐνὸς πλουσίου πού τον ἔλεγον Μα-
κρυστάθῃ· λαμπρὸς ἄνθρωπος, παιδιά
μου· καὶ δίκαιος καὶ πονετικός· μ' ἐλυ-
πήθη καὶ μ' ἐπῆρε νὰ τοῦ κάμω θελή-
ματα. Ἡ ἐργασία αὐτὴ μοῦ ἤρесе πολὺ.
Τὸ ἐξοχικὸ του σπιτί ἦτο ἕως μίαν ὥρα
μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλιν· ἐξεκινούσα λοιπὸν
πρῶτ' ἡμέρᾳ, ἔπερνούσα τὴν ἀντισμένην
πεδιάδα σφυρίζοντας καὶ τραγουδώντας.

Ἐπειδὴ δὲν εἴξευρα γράμματα, εἶχα
μίαν ξύλινην τσέττο ὡς ὅπως ἔχουν
ἀκόμη εἰς πολλὰ μέρη οἱ ψωμάδες καὶ
ἔσουρα ἓνα χάραγμα διὰ κάθε παραγγε-
λία. Ἀλλὰ κάποτε ἔχανα τὸ λαγαριχ-
σμό, καὶ δὲν εἴξευρα ποῖον ἐλθισμόνῃσαι·
τὸν κρεοπώλῃ, τὸν παντοπώλῃ, τὸν ζαχα-
πλάστῃ·

Τὸν ζαχαροπλάστῃ δὲν τον ἐλθισμο-
νοῦσα ποτέ· καὶ μαντεύετε διατί.

Ὁ κύριος Μακρυστάθης ὅταν εἶχε
ξένους εἰς τὸ σπίτι, μ' ἔστελλε κ' ἐπαιρνα
μία δωδεκάδα γλυκύσματα.

Τὰ γλυκύσματα ἐκεῖνα μοῦ ἐφαίνοντο
ἡ μεγαλειτέρα πολυτέλεια τοῦ κόσμου
καὶ ἡ μεγαλειτέρα ἀπόλαυσις. Καὶ τὴν
πρώτην φορὰν ὅπου μοῦ τα ἔδωκε ὁ ζα-
χαροπλάστῃς ζεστά ζεστά καὶ μωσχοδο-
λημένα, μὲ τέτοιον θαυμασμό καὶ μὲ τέ-
τοια ὀρεξί τα ἐκύτταξα ὥστε μοῦ εἶπε
γελῶντας: «Κύτταξε, κακομοιρή, νὰ μὴν
τὰ φᾶς ἔς τὸ δρόμον».

Νὰ τα φάγω! Ἀ! ὄχι! ἤμουν τίμιον
παιδί· νὰ τα βλέπω ὅμως εἶχα τὸ δι-
καίωμα.

Ἐκάθουμουν εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου,
τὰ ἔβαζα ἐμπρὸς μου καὶ ἐξερκατάπινα.

Ἐξάφνα, δὲν εἰξεύρω πῶς μου ἦλθε.
Ἐν ᾧ ἐμετροῦσα, μοῦ ἐφάνη πως ἐπε-
ρίσειεν ἓνα ἦσαν δεκατρία.

Δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρατηθῶ. Ἐκλείσα
τὰ μάτια μου καὶ ἐδάγκασα ἓνα ἀπὸ τὰ
εὐτυχισμένα ἐκεῖνα γλυκά. Τὸ πρῶτον
δάγκασμα ἔφερε καὶ δεῦτερον... μ' ἓνα
λόγον το κατεδρόχισα ὅλον.

— Τί ἔκαμες : μ' ἐφώναζεν ἀπὸ μέσα
ἡ συνείδησίς μου! Ἐσκούπισα τὰ χεῖλη
μου, ἔτρεξε χωρὶς νὰ σταθῶ διόλου, καὶ
ἔφασα εἰς τὸ σπίτι γρηγορώτερα παρὰ
συνήθως.

Ὁ κ. Μακρυστάθης μὲ ἐπῆνεσε διὰ τὴν
γρηγοράδα μου, ἀλλὰ δὲν μου ἔκαμε καμ-
μίαν παρατήρησιν διὰ τὸ δέκατον τρίτον.

Ἀνέπνευσα· χωρὶς ἄλλο ὁ ζαχαροπλά-
στῃς εἶχε κάμῃ λάθος. Θὰ το ἐνοιωθῇ
ἄραγε; Αὐτὸ μ' ἔκαμε ν' ἀνησυγῶ κα-
πως, δι' αὐτὸ τὴν ἄλλην φορὰν που
ἐπῆγα εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον ἤμουν
ζαρωμένος.

Ὁ ζαχαροπλάστῃς δὲν εἶπε τίποτε·
τί καλὰ! κ' ἐν ᾧ ἔβλεπα μὲ τὴν ἄκραν
τοῦ μαινοῦ μου τὸ χέρι τοῦ που ἀράδειαζε
τὰ γλυκά εἶδα ὅτι ἔβαλε πάλι δεκατρία.

Ἡ χαρὰ που εἶχα δὲν περιγράφεται.
Ὡ! πάλι θὰ το ξανάτρωγα τὸ δέκατον
τρίτον! Ἐτρεχα σὰν νὰ εἶχαν πτερὰ τὰ
πόδια μου. Τὸ πρῶτον σφάλμα, βλέπετε,
φέρει μαζί του καὶ δεῦτερον, καὶ ἔπειτα
ἀρχίζει ὁ κατήγορος.

Ἀφ' οὗ εἶδα ὅτι οὔτε ὁ κ. Μακρυ-
στάθης οὔτε ὁ ζαχαροπλάστῃς ἐνόησαν
τί ἔκαμα, ἐπῆρα θάρρος. Ἀντὶ νὰ φάγω
γρήγορα γρήγορα, σὰν φοβισμένος τὸ
γ λ υ κ υ σ μ ᾶ μ ο υ, ἤθελα νὰ τὸ ἀπο-
λαύσω ὅσον εἰμποροῦσα περισσότερον
καὶ τὸ ἐδιάλεξα, ἀφ' οὗ μὲ πολλὴν
προσοχὴν παρατήρησα ποῖον ἦτο τὸ με-
γαλειτερον.

Ἀφ' οὗ ἔτσι κ' ἔτσι, εἶτε μικρὸ ἔτρωγα
εἶτε μεγάλο, τὸ σφάλμα ἦτο σφάλμα, ἄς
ἔκαμα τὸ σφάλμα μὲ περισσοτέραν ἀ-
σφάλειαν.

* *

Μίαν ἡμέραν ἀφ' οὗ ἐτοποθέτησα τὰ
γλυκύσματα ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν,
ἐκύτταξα ποῖν νὰ διαλέξω.

Ἐξάφνα ἤκουσα βήματα, ἐγύρισα καὶ
εἶδα ἦτο ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας.
Τρόμος μ' ἐπιάσε καὶ τα ἔχασα. Εἶχα
καίρὸν νὰ βάλω τὰ γλυκύσματα εἰς τὸ
καλάθι· ἔπειτα καὶ ἂν μ' ἔβλεπέ πως
τα ἐκύτταξα μὲ θαυμασμόν, τί εἰμπο-
ροῦσε νὰ εἰπῇ.

Ἀλλὰ δὲν σκέπτεται ἡσυχᾶ ὅποιος
δὲν ἔχει τὴν συνείδησίν του ἡσυχῶν· ἡ-
θελα νὰ φύγω καὶ ἔτρεξα καὶ ἔφυγα καὶ
ἐκρύβην ἀνάμεσα ἔς τὰ δένδρα· τὰ γλυ-
κύσματα τ' ἀφῆκα ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν.

Ὁ ἐφημέριος ἀνεγίνωσκε ἓνα βιβλίον
καὶ δὲν εἶδε τίποτε. Ἀφ' οὗ ἐπροχώ-
ρησε ὁ ἴδιον, ἓνα κορίτσι ἐβγήκε ἀπὸ
τοὺς θάμνους καὶ ἐζήτησε ἐλεημοσύνην.
Εὐτυχῶς, ἀφ' οὗ ἔδωκε κατὶ εἰς τὸ κο-
ρίτσι ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἐπερίεμνα ἀκόμη ὀλίγον διὰ νὰ ἔβγω
ἀπὸ τὸν κρυψὸν μου· ἀλλὰ εἶδα πως
τὸ κορίτσι ἐστάθη μὲ ἀπορία ἐμπρὸς εἰς
τὰ γλυκά.

— Μὴ τα πειράζεις! μὴ τα πειρά-
ζεις! ἐφώναξα.

Ἐκεῖνο ἐγύρισε καὶ με εἶδε μὲ ἔκ-
πληξι.

— Γιὰ κλέφτρα με παίρνεις; εἶπε.
Δὲν ἀπήντησα.

Τὸ κορίτσι ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἀπὸ τὸν
τόπον μας· τὸ ἔλεγον Γιαννοῦλα, εἶχεν
ἔλθῃ ἀπὸ ἄλλο μέρος μὲ τὴν χήρα μη-
τέρα του· ἀλλ' ἐκείνη ἀπέθανε καὶ τὸ
ἀφῆκε μόνον κ' ἐξοῦσε ὅπως ὅπως μὲ
τὴν ἐλεημοσύνην πού του ἔδιναν. Οἱ
χωρικοὶ ἐπειδὴ τὸ ἔβλεπαν συχνὰ κοντὰ
ἔς τὰ δένδρα, ἔλεγαν πως ἔπαιρνε ὁπω-
ρικὰ· ἀλλὰ ἦτο καλὸ καὶ πρόθυμον κο-
ρίτσι κ' ἐλυπήθηκα πού το ἐλύπησα.

— Ποῦ πᾶς ἔτσι; τοῦ εἶπα.

— Ἐ τὴν πόλιν· ὁ Παπαθανάσης
μοῦδωκε μιὰ δεκάρα.

— Καὶ θὰ πᾶς νὰγοράσης ζαχαρωτά;

— Ζαχαρωτά; Ἀ, μὰ! ψωμί.

— Ψωμί, εἶπα μὲ περιφρόνησι.

— Ναί, πεινῶ πολὺ.

— Δὲν ἔφαγες σήμερα;

— Οὔτε χθές; εἶπε μὲ γέλια.

— Δὲν ἔφαγες;

Καὶ τὴν ἔβλεπα λυπημένον.

— Σὰν δὲν μου δώσουν τίποτε, πῶς
νὰ φάγω; Χθές δὲν μοῦδωκαν τίποτα.

Ἐτσι πενταμένη που ἤμουν πῆγα κ'
ἐπλάγιασα ἔς ἓνα μύλο, πόσα ψωμιά
εἰμποροῦν νὰ κάμουν αὐτὰ τὰ σακκιά
τοῦ σιταριοῦ, ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου, κ'
ἐγὼ δὲν εὐρήκα οὔτε ἓνα ξεροκόμματο
νὰ φάγω.

Δὲν ἔφαγε! Ἦτο φοβερόν.

— Νά, τῆς εἶπα, πάρε καὶ φάγε·

καὶ τῆς ἔδωκα τὸ γλύκυσμά μου.

— Μὰ δὲν εἶνε δικό σου.

— Δὲν πειράζει.

— Ὅχι, εἶπε, σ' εὐχαριστῶ· μὰ εἶνε

σὰν κλεψιά. Ὅχι.

Κλεψιά! Ἐγὼ κατακόκκινος.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Ο ΚΟΨΑΥΤΗΣ

— Πρόσεχε, Στρατῆ, τῷ εἶχεν εἶπῃ
πολλάκις ὁ διδάσκαλος· πρόσεχε. Ὁ θυ-
μὸς εἶνε ἐπικίνδυνον ἐλάττωμα, καὶ μὴν
ἀφίνης νὰ σε κυριεύῃ· μία πρᾶξις εἰς
στιγμὰς θυμοῦ εἰμπορεῖ νὰ ἔχη τρομε-
ρὰς συνεπείας, καὶ νὰ γεμίσῃ μὲ τύψεις
συνειδότος ὅλην τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου.

— Ὁ θυμὸς σε κάμνει ἔξω φρενῶν,
τῷ ἔλεγον οἱ φίλοι του· ὅταν εἶσαι θυ-
μωμένος δὲν εἰξεύρεις τί κάμνεις.

— Μὴ θυμώνεις τόσο, τῷ ἔλεγε μὲ
τρόμον καὶ ἡ νοννά του, ὅταν ἔβλεπε τὸν
Στρατῆν εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ θυμοῦ
του· θὰ κάμῃς κανένα δυστύχημα καμ-
μιὰ φορὰ.

Ἀλλ' ὁ Στρατῆς κανένα δὲν ἤκουε,
κανένα οὔτε τὸν διδάσκαλόν του, οὔτε

τοὺς συμπαθητάς του, οὔτε τὴν νοννάν του.

Ἡ νοννά του, ἡ γραῖα Ἀνθὴ εἶχεν
ἀντικαταστήσῃ τὴν μητέρα του, μετὰ
τὸν θάνατόν της. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ
σχολεῖον, τὸν ἔβαλε νὰ φυλάττῃ πρόβατα,
ἕως ὅτου μεγαλώσῃ καὶ γίνῃ ἱκανὸς διὰ
γεωργικὰς ἐργασίας. Ὁ Στρατῆς τὴν
ἡγάπα πολὺ καὶ ὅταν τὴν ἔβλεπε τόσο
ἀνησυχῶν διὰ τὸν θυμόν του μετενόει,
καὶ ὑπέσχετο νὰ διορθωθῇ· ἀλλ' εἰς
πρώτην περιστάσιν ἐξαπαθῶμενε πάλιν
καὶ παρεφύετο καὶ ἐφώναζε.

Καὶ ἐμεγάλωνε, τὸ δὲ ἐλάττωμά του
ἐμεγάλωνε μαζί του.

Ἡ πρόρρησις τῆς νοννάς του «θὰ
κάμῃς κανένα δυστύχημα» δὲν εἶχεν ἐπ-
αληθεύσῃ ἀκόμη, οὔδ' ἡ ἀπειλὴ τοῦ
διδασκάλου, καὶ ὁ Στρατῆς ἔζη εὐχαρι-
στημένος, κρίνων χωρὶς ἄλλο ὅτι δὲν
ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ διορθωθῇ τὸ
σφάλμα του. Ἡγάπα τὰ πρόβατά του,
ἀλλ' ἰδίως τὸν ποιμενικόν του σκύλον,
τὸν Κοψαύτην, τὸν σύντροφόν του τὸν
ἀχώριστον. Τοὺς παλαιούς του φίλους
δὲν τοὺς ἔβλεπε πλέον, ἕκαστος ἡσχο-
λεῖτο εἰς τὸ ἔργον του, ὁ καλλιτερόν
τοῦ φίλος ἦτο τώρα ὁ Κοψαύτης.

Συνεννοοῦντο τόσο καλὰ! Ἐν μόνον
σημεῖον ἦρκει νὰ κάμῃ ὁ Στρατῆς καὶ
εὐθὺς ὁ σκύλος ὤρμα πρὸς τὰ πρόβατα,
τὰ ὅποια ἀπεμακρύνοντο ἡδισκορπίζοντο,
καὶ ἐδάγκανε τὴν κνήμην τῶν ἀπειθῶν
καὶ ἐπανεφέρεν αὐτὰ εἰς τάξιν. Τὸ πρῶτ'
ἐπρογευματίζον μαζί.

— Κοψαύτη, πεινάς; ἡρώτα ὁ Στρατῆς.

Καὶ ὁ Κοψαύτης οὐδέποτε ἔλεγεν ὄχι.

Κοινὰς εἶχον τὰς χαρὰς καὶ τὰς λύ-
πας των. Ὁ νοννὸς του ἠδύνατο νὰ μέ-
νῃ ἡσυχῶς. Οἱ δύο σύντροφοι ἐφύλαττον
τὰ πρόβατά του.

Ἐνίοτε ὅταν τὸ κοπάδι ἐφαίνετο ἀτί-
θασον, ὁ Στρατῆς ἦτο ἐτοιμὸς νὰ θυ-
μώσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθανε. Θὰ ἔλεγε
κανεὶς ὅτι ὁ Κοψαύτης γνωρίζων τὸ ἐλ-
άττωμά του ἤθελε νὰ τον διορθώσῃ.
Ἀμέσως ἔτρεχε, ἠνάγκαζε τὰ πρόβατα
διὰ τῆς βίας εἰς ὑποταγὴν καὶ ἐπέστρεφεν,
ἀσθμαίνων, κρεμασμένην ἔχων τὴν γλῶσ-
σαν, ἀλλὰ τόσο εὐχαριστημένος. Ἐξη-
πλῶντο εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του
καὶ τὸν παρατήρει μὲ τοὺς γλυκεῖς του
ὀφθαλμούς, κινῶν τὴν οὐράν του. Ἐφαί-
νετο δὲ ὡς νὰ ἔλεγε πρὸς αὐτόν :

— Ἐτελείωσε ἡσυχᾶς· μὴ θυμώνεις.

Ἀν δὲ συνέβαινε νὰ τον ἴδῃ θυμω-
μένον, ἐκρύπτετο εἰς μίαν γωνίαν ὡς ἐν-
τροπιασμένος, ὡς ἂν τὸ θέαμα τοῦτο νὰ
ἦτο εἰς αὐτόν πολὺ ὀδυνηρόν.

Ὁ καίμενος ὁ Κοψαύτης. Εἶχεν
ἡσυχῶν χαρακτήρα· δὲν ἐταράττετο παρὰ
μόνον ὅταν ἐφαίνοντο ἀπειθῆ τὰ πρό-
βατα· ἀλλὰ μὲ τὸν κύριόν του ἔπαιζε
πάντοτε χαρίεις καὶ εὐθυμος.

Μίαν ἡμέραν ἐν τούτοις αἱ περιποιή-
σεις καὶ θωπεῖαι τοῦ εὐρον τόσο κακὴν

ὕποδογὴν, ὥστε λυπημένον κατέφυγεν
ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἀγέλην· καὶ ἐσυλλογίζετο.

— Εἰς τί ἔπαισα καὶ εἶνε δυσχερ-
στημένος ὁ κύριός μου;

Εἰς τί ἔπαισα; Εἰς τίποτε. Ὁ Στρα-
τῆς ἦτο δυσχερستهμένος, διότι εἰς τὸ
χωρίον ἦτο πανηγυρίς, καὶ αὐτὸς ἀντὶ
νὰ δικασθῇ, ὅπως οἱ ἄλλοι, ἦτο ἡ-
ναγκασμένος νὰ βόσκη τὸ ποιμνίον του
εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ὁ Κοψαύτης ἔμενε λοιπὸν πρὸς τὰ
ὀπίσω καὶ ὁ Στρατῆς δὲν θὰ εἴξευρεν εἰς
ποῖον νὰ ξεθυμάνῃ, ἂν δὲν συνέβαινε τὸ
ἐξῆς ἀπροσδόκητον.

Τὰ πρόβατα ἦσαν ἡσυχᾶ· ὁ Κοψαύ-
της, μελαγχολικὸς διὰ τὴν ψυχρότητα
τοῦ κυρίου του, εἶχεν ἀποκοιμηθῇ ἐπὶ
τέλους ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἓν δένδρον, ὁ δὲ
Στρατῆς ἔμενε μόνος μὲ τὸν θυμόν του,
ὅτε ἔξαφνα ἔξενος σκύλος ὤρμησεν ἀπὸ
τὸν δρόμον εἰς τὸ χωράφι καὶ τὰ πρό-
βατα διεσκορπίσθησαν ἐντρομα.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ Κοψαύτης ἀνωρ-
θῶθη, ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τὸν ἐπιδρο-
μέα, ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶχε γίνῃ. Ὁ δυσ-
τυχὴς Κοψαύτης ἐδυσκολεῦθη νὰ κατα-
πύνην τὸν τρόμον τῶν ζῶων τούτων,
καθ' ὅσον μάλιστα ὁ Στρατῆς ἐφώναζε,
προσκαλῶν αὐτόν εἰς διάφορα μέρη συγ-
χρόνως καὶ περιπλέκων τὰ πράγματα
ἀντὶ νὰ τον βοηθήσῃ.

Ὁ αἴτιος τῆς ἀνησυχίας ἐκεῖνης,
ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, ὅπου εἶχε
καταρῶν, ἔβλεπε τὰ συμβαίνοντα καὶ
ἴσως θὰ ἐγέλα διὰ τὸ κατόρθωμά του.

Τούλάχιστον τοιαύτην ἐξηγήσιν ἔδω-
κεν ὁ Κοψαύτης βλέπων τὸν ξένον σκύ-
λον παρατηροῦντα ἀπὸ μακρὰν. Ὅσον ἡ-
συχος καὶ πρὸς καὶ ἂν εἶνε κανεὶς, ὑπάρ-
χουν πράγματα, τὰ ὅποια δὲν εἰμπορεῖ
νὰ ὑποφέρῃ· μόλις δὲ ἐπαγγέλῃ ἡ ἡσυ-
χία, ὁ Κοψαύτης ἐφόρμησε κατὰ τοῦ
ἀντιπαλίου του.

— Κοψαύτη!... Ἐδῶ! Κοψαύτη!

Ἀλλ' ὁ Κοψαύτης εἰς τὴν ὁρμὴν
τῆς καταδιώξεως κατ' ἀρχὰς δὲν ἤκου-
σεν... ἡ δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ. Ὅτε
ἀπεφάσισε τέλος νὰ ἐπανεῖλθῃ εὖρε τὸν
Στρατῆν· τόσο ἀπειλητικόν, ὥς ἐβράδυνε
τὸ βῆμά του, μὴ τολμῶν νὰ προσεγγίσῃ.

— Κοψαύτη!

Ἡ φωνὴ τοῦ Στρατῆ κατέστη τόσο
τρομερὰ, ὥστε τὸ δυστυχὲς ζῶον ἐστά-
θη. Ἐν τούτοις ἤθελε νὰ ὑπακούσῃ. Ὁ
Κοψαύτης συρόμενος ἐπροχώρησεν ἀ-
κόμη ἐν βῆμα... τὸ τελευταῖον!...

Κατὶ ἐξεσφενδύθησεν ὁ Στρατῆς, ὁ σκύ-
λος περιστράφη περὶ ἑαυτὸν καὶ ἔπειτα
κατέπεσε νεκρὸς. Νεκρὸς ἀπὸ τὴν χεῖρα
τοῦ κυρίου του, τὸν ὁποῖον ἡγάπα τόσο
καὶ ὁ ὁποῖος τόσο τον ἡγάπα, ὁ ὁποῖος
ἐν τούτοις εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ θυ-
μοῦ τοῦ μετεβλήθη εἰς κτήνος χωρὶς
καρδίαν καὶ χωρὶς νοῦν!...

— Κοψαύτη!

Ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ Στρατῆ δὲν ἔτρεψε
τώρα ἀπὸ ὀργήν. Ὅταν ἐνόησε τί ἔκαμε,
ἔφυγεν, ἔτρεξεν ὡς τρελλός, ἕως εἰς
τὴν κατοικίαν του. Ἡ νοννά του ἦτο
μόνη. Ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλῃν της,
ὡχρὸς ὡς νὰ ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ.

— Νοννά... Ὁ Κοψαύτης... τὸν
ἐσκότωσα!...

Ἡ νοννά του ἐντρομος τὸν ἔβαλε νὰ
καθίσῃ, διὰ νὰ τον ἐρωτήσῃ τί συνέβη·
ἀλλ' εἰς τὴν πρώτην ἐρώτησιν, τὸ παιδίον
ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

— Ἐθύμωσες; τῷ εἶπε σιγά.

Οἱ λυγμοὶ ἐδιπλασιάσθησαν καὶ ἐνευσεν
διὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ.

— Κακόμοιρον παιδί!

Τὸ ἐλυπεῖτο· ποῖα μεγαλειτέρα τι-
μωρία ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ διὰ τὸν
Στρατῆν;

— Ἀχ, ὁ καίμενος ὁ Κοψαύτης!
τοῦρριξα μιὰ μεγάλη πέτρα, τὸν βρῆκε
ἔς τὸ κεφάλι κ' ἔπεσε χάμου. Καὶ τί θὰ
πῇ ὁ νοννός; Θὰ με διώξῃ... Ἀφῆσέ
με νοννά, νὰ φύγω!...

Ὁ νοννὸς του ἐν τούτοις τὸν ἐκρά-
τησεν ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν. Μία καλὴ χει-
τόνισσα ἔφερε τὸ κοπάδι εἰς τὴν μάν-
δραν καὶ δὲν ἐπῆλθε καμμία ζημία.

Ὡ, πῶς ἐνδοί τώρα ὁ Στρατῆς τὴν
σημασίαν τῶν λόγων τοῦ διδασκάλου.
Νὰ ἡ συνέπεια τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς πα-
ραφορᾶς του. Τὸν καλλιτερόν του φίλον,
τὸν ἀχώριστόν του σύντροφον τὸν ἐφό-
νευσεν αὐτός, αὐτὸς ὁ ἴδιος!... Εἰς ὅλην
τοῦ τὴν ζωὴν θὰ τον τύπη ἡ συνεί-
δησίς του.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Πολύ αξιολογήσιμο παιδί μου φαίνεται από το πρώτο γραμματάκι σου, *Μιμητὰ τῶν Ὁρέων*. Γράφε μου συχνά καὶ μὴ κοπιᾷς νὰ γράφης καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τῶν ὁποίων εὐρίσκεις τὴν λύσιν μόνον ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡλύσις ἀρκούν.

"Εγχε καλῶς, φιλάτε Π. Π. Πετρίτη, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ σε ὀνομάζω *Ἀτρώμητον θαλασσομάχον*.

Περιμένω λοιπόν, *Ἀγριολούλουδον Ἀθηναῖον*, τὰ παιδικὰ πνεύματα καὶ τὰ ἀπροσδόκητα.

Πολύ ἀρέσουν αἱ μεταμορφώσεις εἰς τοὺς φίλους μου, ἀγαπητὴ Νικόλαε Βάρθη, καὶ δι' αὐτὸ δὲ καὶ τὰς δημοσιεύς. Εἰς τοὺς ὅρους ἐκάστον διαγωνισμοῦ τὸν ὁποῖον προτείνω εἶνε εὐκρινῶς ἀναγεγραμμένον πᾶν ὅ, τι περὶ αὐτοῦ πρέπει νὰ γνωρίζουν οἱ θέλοντες νὰ διαγωνισθῶν.

Καλὰ τοῦ τᾶψαλες, *Ἐλικωνιάς Παρθένος*, τοῦ ξένου ἐκείνου ἀξιωματικοῦ ἑβγαλες ἀπρόσωπη τὴν Ἑλλάδα μας. "Αμ τί ἐνόμισε ὁ κύριος!

"Αριστα εἶπες, *Ἐνδοξον Μεσολόγγιον*; ἔλαβες ἄριστα καὶ ἐγὼ δὲν το εἴξευρα τόσον καιρὸν νὰ σε συγχαρῶ; Εὐγε, ἀγαπητὴ μου φίλε, εὐγε! Πάντοτε νὰ ἀριστεύης!

Κανὲν ἄλλο ψευδώνυμον ἔκλεξον, φιλάττη *Ἀλκίπτη* Καστορίσι, διότι *Ἀνθιμμένη Ἀμυγδαλέαν* ἔχομεν καὶ γράφε μου συχνὰ ἀφοῦ τόσον θέλγεις νὰ με ἀναγινώσκης. Τιμοκατάλογον τῶν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης εὐρίσκεις εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τῶν προηγουμένων φυλλαδίων εἶνε ἡ Ἀνθούλα, ὁ Ἀγροτικός Οἰκίσκος, ὁ Βασιτὴν Ζερὰν, τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, κτλ. κτλ. "Ολα ὁσαῖα μυθιστορήματα καὶ πολὺ μορφωτικὰ τοῦ ἥθους καὶ τῆς καρδίας.

Ἡ πρώτη σου ἀποστολὴ πνευματικῶν ἀσκήσεων, ἀρκετὰ ἐπιτυχής, *Καθαρὰ Καρδιά*. Διὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐπιμονῆς θὰ γράψης καὶ καλλιτέρας. Πόσον ὁμως ἐλυπηθῆκα διὰ τοὺς ρευματισμοὺς σου καὶ πόσον εὐχομαι νὰ μάλω γρήγορα διὰ δὲν τοὺς ἔχεις πλεόν.

"Οσον ποικιλωτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις θὰ στέλλης, *Πουλλὶ τοῦ Πίνδου*, (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον προτιμῶ ἐκ τῶν τριῶν προτεινομένων) τόσον πιθανώτερον εἶνε νὰ δημοσιεύωνται ταχύτερον αἱ ἐγκρινόμεναι.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ, φιλάττη Ἑλπίς Ἀναστασιάδου, διὰ τὰς καλὰς φίλας πού μου ἐσῴστησες. Τῶνόντι, καλλίτερον πρωτοχρονιατικὸν δῶρον δὲν εἰμποροῦσα νὰ ἐπιθυμήσω. Φίλησέ μου καὶ τὰς τρεῖς καὶ εἰπέ ταις νὰ μου γράφουν καὶ αὐταὶ γραμματάκια.

"Αν το κατάρθωσες αὐτὸ πού μου γράφεις, *Ἀῦρα τοῦ Ἐλικῶνος*, εὐγέ σου! θὰ εἴπῃ ὅτι ἔχουν μεγάλην πειθὴ οἱ λόγοι σου.

"Ο 41ος διαγωνισμὸς ἔληξε μετὰ τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆς*. Εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον ἤρchiε νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, ὁ 43ος εἰς τὸν ὁποῖον καὶ σὺ καὶ ὅσοι ἄλλοι θέλουν ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς μου εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος.

Τῶμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» στέλλονται ὡς βραβεῖον, *Ἡρωϊκὴ Πάρρα*. Καὶ ἐκ τούτων πάλιν ἐξαίρουνται ὁ 1ος, 2ος, 3ος, 10ος καὶ 13ος. Ἐκ τῶν λοιπῶν δεκαεννέα γράφε μου καὶ σὺ καὶ ὅσοι ἄλλοι ἔτυχον βραβεῖου ποίους θέλετε νὰ σας στείλω.

Ἡ ἰδική σου ὑπόθεσις περὶ τῆς τύχης τοῦ

Γιαννάκη εἶνε λογικωτέρα, φιλάττη Νίκη Μαρῆ. Κ' ἐγὼ αὐτὸ ὑποθέτω ὅτι θὰ συμβῇ πολὺ σκληρὸς θὰ ἦτο ὁ συγγραφεὺς ἂν τον ἄφινε νὰ καταργηθῇ ἀπὸ τοὺς κύνας.

Ἐδιδάσκα ἀπνευστὶ τὸ γραμματάκι σου, *Ἐαρινὴ Πρωτὰ*, καὶ ἔπειτα πολλὴν ὥραν τὸ παρετήρουν ὥς νὰ ἦτο μικρὸν καλλιτέχνημα· τόσον ἦτο εὐάρεστος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἡ καλλιγραφικωτάτη καὶ ὁμαλὴ γραφή σου. Σὲ παρακαλῶ συχνὰ νὰ μου παρέχῃς αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν.

Εἶμαι εὐτυχής, *Διδόδοτε*, διότι τόσον πολὺ σε τέρπουν αἱ διηγῆσεις μου. Ἐχθετεῖς τόσον ὥρα τὰς ἰδέας σου, ὥστε ἀπορῶ πῶς τόσον καιρὸν δὲν μου στέλλεις ἐπιστολάς σου.

"Οχι, φιλάττη Ἰωάννη Μ. Χρησιτεῖν, ἐξάμνηοι συνδρομαὶ δὲν ἐγγράφονται εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἀλλὰ μόνον ἐτήσιαι.

"Αν με ἀγαπᾷς, *Ἀῦρα τοῦ Ἐβρου*, ὅσον ἐγὼ σε ἀγαπῶ, ὦ! τότε με ἀγαπᾷς πραγματικῶς πολὺ, πάρα πολὺ.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, *Πίνσοφος Ἀθηναῖα*, εἶδες ὅτι ἤρchiε ἀπὸ τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἐμπρός λοιπόν, στέλλε λύσεις.

Καὶ τώρα, *Ἰθακήσιε Μέντωρ*, αὐτὸς ὁ ὀχληρὸς πόνος ἐξακολουθεῖ ἢ ὀλιγοστεύει; Γράφε μου, διότι ἀνησυχῶ. Εὐχομαι νὰ ἔχῃ ἐντελῶς ἐξαφανισθῇ.

Πραγματικῶς τέλειον, ἀμύμητον εἰς τὸ εἶδος τοῦ θὰ ἐγίνετο τὸ περιοδικόν μου, *Χιδὼν τοῦ Παριασσῶ*, ἂν, ὅπως εὐχεσάι, ἔπραττον πάντες οἱ φίλοι μου ὅ, τι σὺ καὶ ὀλίγοι τινες ἄλλοι, οὐ: εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, ἐπράξατε ἤδη: ἂν δηλαδὴ ἐφρόντιζεν ἕκαστος νὰ ἐγγράψῃ ὅσους εἰμπορεῖ νέους συνδρομητὰς. "Ω τότε δὲν θὰ ἔλειπον τὰ μέσα ἀπὸ τὴν *Διαπλάσιν* νὰ κάμῃ τὸ περιοδικόν της τελειότερον ἀπὸ ὅλα τοῦ κόσμου τὰ περιοδικὰ διὰ παιδία. Καὶ μήπως, ἂν ἕκαστος θελήσῃ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐγγράψῃ ἀναλόγως τῶν οἰκογενειακῶν του σχέσεων πολλοὺς ἢ ὀλίγους, ἄλλος πέντε, ἄλλος δέκα, ἄλλος δύο, ἄλλος ἓνα συνδρομητὴν; Τὸ καλὸν τοῦτο θὰ εἶχε διπλὴν τὴν χάριν: καὶ ἡ «Διαπλάσις» θὰ ἐτελειοποιεῖτο καὶ περισσώτεροι Ἑλληνόπαιδες θὰ ἐτέρποντο καὶ θὰ ἐδιδάσκοντο ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 14 Φεβρουαρίου)

18. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, ἄρθρον τὸ δευτέρον μου, Φιλόσοφος τὸ τρίτον μου, ῥήτωρ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἰακωβίου Μέντορος.

16. Λεξιγράφος.

"Ονομα λάβε ἐθνικὸν καὶ μιὰν ἀντωνυμίαν. Νὰ σχηματίσης ζῶν τι χωρὶς φωνὴν καμμίαν.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Κολοσσῶ τῆς Ρόδου.

17. Στοιχειδγράφος.

Διῶξε ἰῶτα, βάλῃ ρῶ, Καὶ εὐθύς, εἰς τὸ πτερό, Τὰ παλάτια παραιτῶ, Καὶ μετὰ τὰ πουλιὰ πετῶ.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τῆς Χιόνης τοῦ Παριασσῶ.

18. Ἀνιγμία δημῶδες.

"Εἶχον ἓνα σεντουκάκι καὶ χωρεῖ τὸν κόσμον ὅλο, μόν' τῆς μπόλιας μου τὰ χρῶσι δὲν χωροῦν καὶ μένουσιν ὅλα.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἰψιπότης Ἀσέτῶ τῶν Ἀνδων.

19. Κυβόλεξον.

1. "Ἰνα μ' εὐρῆς μ' εὐκολίαν ζῆται τὸν πληθυντικὸν ὕλης διαφανεστάτης, καὶ οὐκ ἔννεν.
2. Περισιπόμενον τι ῥῆμα καὶ σημαίνω ἀπορίαν.
3. Μέρος τοῦ στρατοῦ τοῦ κράτους, τρέχω εἰς τὴν [ἐκστρατεῖαν.
4. Ἐγὼ μέρος τῆς οἰκίας, εἰς αὐτὴν νὰ με ζητήσης.
5. Ἰουδαῖον τέλος εὐρε, τὸ κυβόλεξον νὰ λύσης.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου.

20. Πυραμίδς.

Οἱ μὲν σταυροὶ νάντικατα-θῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκειται τὸ ὄνομα θηρίου, αἱ δὲ καὶ δὲ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίζωσι μαθητικὸν τίτλον, αἱ ὀκτὼ ἀνωτέρω ἀκρωτήριον, αἱ ἀνωτέρω ἐξ σύμπτωματος κρυολογήματος, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες πόλιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ αἱ ὑπεράνω αὐτῶν δύο πρόθεσιν.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τῆς Ἀῦρας τοῦ Ἐλικῶνος.

21. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΒΕΕΙΚΛΜΝΝΟΟΠΡ ΡΣΣΩ νὰ σχηματισθῇ σταυρὸς ἀποτελούμενος ἐκ τῶν ὀνομάτων πτηνῶ καὶ ζώου.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ Γεωργίου Λαπαράνη.

22-25. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

1. Ὁ λέων ἴδιον τρόπον ἔχει νὰ βρυχάται.
2. Εἰς ὅλα μία θέλησις ἀπαιτεῖται.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ Λ. Δ. Κοντάκη.

24-28. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ αἰξ δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ θῶς.
2. Ἡ μάμμη δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πάππος.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

26-30. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν ἐπομένων λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι: Χρῆμα, ὕαλος, ὄρος, ἔσχον, καλὸς.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

31. Φύρδην μίγδην

Οκάρμαι ἰο πείρας ἴο τοῦαί μονοκρουλησῇ ντῇ γνῇ.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Φίλου τῆς Διαπλάσεως.

32. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου τραγοῦδου.

1. Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ κράτους.
2. Οὐράνιον φαινόμενον.
3. Κράτος τῆς Εὐρώπης.
4. Πολύτιμον μέταλλον.
5. Νῆσος Ἑλληνική.
6. Θνητὸν.
7. Υἱὸς βασιλέως.
8. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τῆς Ἀταδουρίας.

33. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίας βασιλείας περιφύμου διὰ τὴν πρὸς τὸν σύζυγόν της ἀγάπην, τὰ δὲ δευτέρω τὸ ὄνομα βασιλείας περιφύμου διὰ τὴν συζυγικὴν πίστιν της.

1. Ἰερὸς βούς τῶν Αἰγυπτίων.
2. Σύζυγος βασιλέως τῆς Σπάρτης.
3. Μέρος τοῦ σώματος.
4. Πενθερὸς ἥρωας τῶν Τρώων.
5. Ἐθνὸς.
6. Ἀρχαία βασίλισσα.
7. Εἰς τῶν τριάκοντα τυράννων.
8. Ποταμός.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἰδης.

34. Ἑλλητισοσύμφωνον.

Ο—ουιοαο—η—υο—ειε—ο—αο—αι—η—ιοη.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τῆς Εὐτυχῆς Ὁνητῆς.

318. Φωνηεντόληπον.

Τὸ φλς—τχσ—κ—δστχσ—'—τς—σθ.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τῆς Καθαρῆς Καρδίας.

35. Γρίφος.

Μ—ΡΕ—ΜΑ—χρῇ—+—Ἄδῃ κίς.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τῆς Χιόνης τοῦ Παριασσῶ.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Πιστὰ μικρότερα τῶν 5

φράγων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματὸσημον. Οἱ ἀλλὰσσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκρίτως τὴν νέαν τὸν διεθνησιν, συναποστέλλοντας τὴν παλαιάν των διεθνησιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματὸσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ παρέρχουσιν δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐπιδείξεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.